

наоколо си той, а средъ челò му бледо
изпъкнала завчасъ, подобна на пиявъ,
се тъмна жила сви. Опрянъ на сабя, правъ
безмълвно той стоя, и не веднъжъ мнозина
опазиха за мигъ презъ устни му да мина
усмивка странна... Въ речъ, а и кога да спре,
крадливо погледи той къмъ Младена взре,
навъсенъ. Погледи и усмехътъ му сетний
опазилъ и разбралъ, прихапа устни бледни
и дигна се Младенъ.

Сега се проясни
за него всичко туй, което преди дни
догатки смъртни салъ му будеше въ душата. —
Тъй пътникъ закъснялъ се лута въ планината,
на неприветна нощъ посредъ дълбокий мракъ,
ту въ двоумение запре, ту тръгне пакъ
изира се дано нанейде забележи
упътни знаци... Вмигъ светкавица прореже
небесна твърдъ — въ захласъ се тамо превъртижтъ
и хълми и скали и татъкъ витий пътъ,
и сепнатъ той се спре... Туй що бе тъмно схвана
презъ гневните слова сега Младенъ, и стана
съ ответна горда речъ...

Но гърлестъ гласъ Боянъ
отъ Бъта бе извилъ — и Бошко отъ Бързанъ
по него, — и, единъ на други да надсили,
кой знае до кога те биха продължили
все тъй, ако не бе изстъпилъ Брадестилъ
и на двамината да свика. Ръстъ извилъ
като топола, тозъ изпратеникъ баташки
бе старъ и побелялъ, а все пакъ видъ юнашки
запазилъ. Спусната до поясъ чакъ брада
поглади той, и тъй — „Това да е беда!“
започна — „Лесно се, Войводо, дотъкмява
такова; стига то, то само да додява